

1994 - LETO
DRŽINE

str. 3

O DELU
SLOVENSKEGA
DRUŠTVA

str. 4

Porabje

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 13. januarja 1994 • Leto IV, št. 1

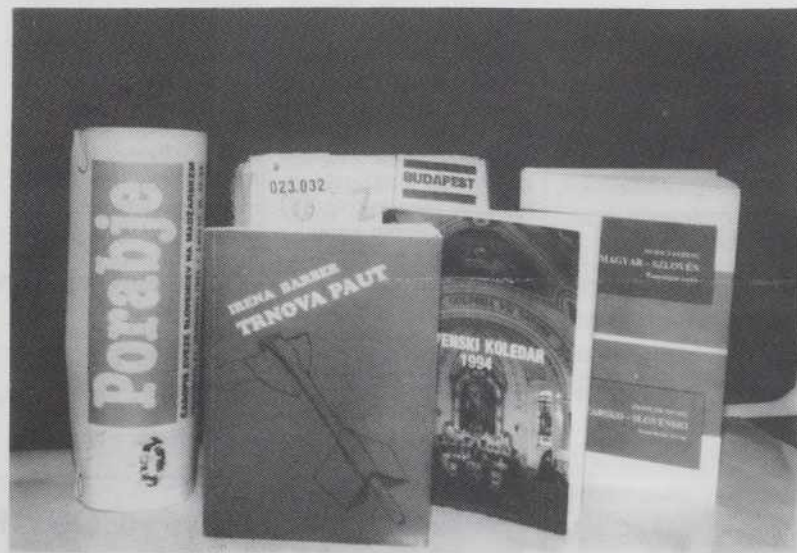
SLOVENSKI KNJIŽNI DAR V PORABJU

TRNOVA PAUT...

Slovenski koledar 1994, Trnova pout Irene Barber in Madžarsko-slovenski frazeološki slovar Franceka Mukiča, so naslovi prvega slovenskega knjižnega daru za porabske Slovence. Eno pomembnejših dejanj Zveze Slovencev, za katero smo se zavzemali minula leta ob pisanju (samo) o koledarju. Za vzor so nam (bile) podobne zbirke med koroškimi Slovenci in Slovenci v Italiji. Tam seveda z desetletno tradicijo in velikim ustvarjalnim zaledjem, z izkušnjami in sposobnostmi, o kakršnih porabski Slovenci lahko le "sanjajo".

Važno je, da se je zgodilo prvič, kajti zdaj bo potrebno nadaljevati. Ne bo preprosto in brez naporov, vendar je možnost vseeno toliko, da postane slovenski knjižni dar stalnica v narodnostnem in širšem kulturnem prostoru.

Časi, ko so imeli porabski Slovenci običajno po trideset strani v skupnem koledarju s Hrvati in Srbi, so že zdavnaj pozabljeni. Tudi ob odločitvi, tedaj še v Demokratični zvezi južnih Slovanov, naj imajo Slovenci svoj koledar, so bile enake dileme kakor zdaj ob knjižni zbirki:

kako bomo zmogli? Izkušnje so pokazale, da se med letom zgodi toliko zanimivega in vrednega, da ni problem napisati koledar. Kajti na ta način nastane tudi dokument o dogajanju med manjšino in v zvezi z manjšino; zapisana besedila, ki se bodo ohranila kasnejšim rodovom, tudi, če bo tedaj že vse v računalnikih in na disketah.

S to ambicijo: zbrati na enem mestu dokumente o dogajanju med porabskimi Slovenci in z njimi, je nastajal in nastal tudi letošnji Slovenski koledar. Z obilico prispevkov v knji-

žnem jeziku in v narečju, pa s številnimi fotografijami, se je cilju približal, povsem doseči pa ga ni mogel. Kajti ustvarjalni potencial je vseeno prešibak, da bi zmožal nalogo izpeljati sam. V pomoč so, uspešno, priskočili avtorji iz Slovenije. To nikakor ni šteti v slabo, skoraj idealno pa bi bilo, če bi lahko publikacijo napisali domači izobraženci in drugi piščoči. Toda to so za zdaj bolj (zelo) teoretične želje, zavoljo katerih se pomen Slovenskega koledarja za leto 1994 nikakor ne zmanjšuje.

Irena Barber, znanka iz

našega življenja in s strani časnika, je že kar nekaj časa pripravljala in pisala svoje povesti pa zgodbe. Trnova paut je zdaj pred nami; drobna, vendar izjemno pomembna knjižica, najpomembnejši del knjižnega daru. Kajti po dolgem času so zopet objavljene izvirne zgodbe in povesti domače avtorice.

Izposodimo si nekaj misli, ki jih je v Spremni besedi zapisal Jože Ternar iz Murske Sobote: "V zgodbah, ki nam jih pripoveduje, nastopajo preprosti "mali" ljudje iz njene rodne pokrajine, vse

od krhkega, občutljivega otroštva, prek mladostnega odraščanja, zorenja in formiranja osebnosti, do zrelih, ustvarjalnih in visokih starostnih let, ko se človek s trpko vdanostjo posvaja od siromašnega življenja. Osebe, o katerih pripoveduje, niso nikakršni junaki, izbrala jih je iz množice resničnih preprostih ljudi, ki jih je vse enako prizadevalo siromaštvo, trdo delo in boj za vsakdanji kruh, samovolja oblastnikov, odrinjenost in zapostavljenost zavoljo pripadnosti majhni narodnostni skupnosti in prebivanje v nepomembnem zakotju dežele."

O frazeološkem slovarju Franceka Mukiča ni kaj novega za reči, o njegovem pomenu smo pisali ob izidu. Zdaj bi bilo pomembno, če bi čimprej izšel obratni, torej Slovensko-madžarski frazeološki slovar. Upajmo, da ga bo avtorju uspelo pripraviti za naslednji knjižni dar.

Slovenski knjižni dar za leto 1994 je torej neke vrste mejnik v narodnostnem kulturnem življenju in dogajanju, mejnik vlasti v tem smislu, da obvezuje, kako ravnati v naslednjih letih.

eR

PRESEDNIK
REPUBLIKE
SLOVENIJE

Milan Kučan

SPOŠTOVANI!

Ob božičnih praznikih in ob prihodu novega leta dovolite, da Vam iskreno zaželim lepo praznovanje.

Prosimi Vas, da prenesete moje pozdrave z najboljšimi željami v letu 1994 vsem Slovenkam in Slovencem v vaši organizaciji. Dovolite, da ob tem izrazim tudi svoje prepričanje, da boste skupaj, povezani in enotni uspešno ohranjali identiteto Slovencev, delovali za njihovo blaginjo, razumevanje in sodelovanje v širšem okolju. Tako kot bo, osebno sem to prepričan in bom storil vse, kar je v mojih močeh, tudi Slovenija v letu 1994 še naprej pospešeno izvajala vse aktivnosti za premoščanje objektivnega razvojnega zaostanka za razvitejšim svetom, utrjevala demokracijo in sistem varovanja kolektivnih in posamičnih človekovih pravic, še posebej pravic narodnostnih manjšin, krepila svoje prijateljske stike z evropskimi in vsemi drugimi državami ter mednarodnimi organizacijami in po svojih močeh skušala prispevati h krepitvi miru, razumevanja in sodelovanja v svetu.

Skrb za povezovanje s Slovenci in njihovimi organizacijami ter njihov položaj v posameznih državah ima v tem okviru tudi vnaprej še posebej poudarjeno mesto.

V letu 1994 želim Vam osebno obilo zadovoljstva in zdravja in da bi še naprej uspešno opravljali pomembne dolžnosti za dobrobit Slovencev in Slovencev.

Milan Kučan

Milan Kučan

Spremljajte televizijsko oddajo

SLOVENSKI UTRINKI

vsako drugo soboto ob 9.40 na 2. programu madžarske televizije

Naslednja oddaja bo
15. januarja 1994

MANJ(ŠI)NE!

Manj ne! Namreč manj pravic manjšinam kot so jih imele v lepih starih socialističnih časih. Upali smo, da bo v pravi demokraciji tako, toda motiti se je človeško.

Pred kakimi desetimi leti me je nek stanovski kolega na letnem novinarskem plesu nekoliko provokativno pobaral - tam nekje po polnoči, ko je razpoloženje bilo že na višku in ob času, ko se neplesalci začnejo pogovarjati o "zaupnih" stvareh -, koliko minutno oddajo že imamo porabski Slovenci na Madžarskem radiu? Ko sem mu dejal, da, na žalost, samo pol ure tedensko, me je še bolj pomenljivo vprašal: in koliko vas je pravzaprav? Aha, torej okoli pet tisoč. Neverjetno, je dejal, kako velikopotezna je Madžarska z vami, s tako neznatno skupnico! Samo pomisli, da naši Madžari v Transilvaniji nimajo nobenih možnosti, pa jih je več kot dva milijona! Z vami pa je naša država tako širokogrudna!...

Že že, da je velikodušna, že že, da je širokogrudna,

sem jecjal... Bil sem namreč rahlo zaprepasčen. Resda smo bili veseli, ker smo tedensko sploh imeli tiste pol ure na radiu. Nisem se pa zavedal, da naj bi to bila takšna neizmerna galantnost od Madžarske socialistične delavske stranke in podobnih resnih organov, ki tako zelo skrbijo za svoje narodnostne skupnosti, da Bog pomagaj.

Čez nekaj časa sem mu potem - tudi sam nekoliko nesramno - odgovoril. Poslušaj, dragi prijatelj! Po kakšni logiki naj bi bila naša država tako darežljiva z narodnostmi na Madžarskem, ko pa ji je za svoje rojake v Transilvaniji toliko mar kot žabi za lešnik?!...

Od takrat je minilo precej časa. Če je tedanja madžarska politika - iz nekega napačno razumljenega internacionalizma - praktično popolnoma zanemarila svoje zamejske rojake, je danes prav obratno. Kot če bi sedanja oblast hotela nadoknaditi zamujeno. Zanimanje za madžarske skupnosti izven sedanjih meja Madžarske je že

nekoliko celo pretirano. (Namesto internacionalizma delujejo drugi izmi.)

Kmalu se izteče mandat sedanje skupščine R Madžarske. Narodnostne skupnosti pa še vedno nimajo svojega zastopstva v parlamentu. V novem zakonu o narodnostih je rečeno, da bo stvar urejena, ko bo parlament odločal o spremembah volilnega sistema. Pred kratkim je odločal in spet nič. Manjšincem predlagajo, da kandidirajo na novih volitvah v okviru različnih strank. O pozitivni diskriminaciji ne more biti govora, pravijo, ker to ne bi bilo v skladu s pravnimi normami itd. itd.

Izgovorov je še pa še. Istočasno pa je tudi hvalisanja na pretek, češ da nikjer v Evropi ni tako zgledno urejeno manjšinsko vprašanje kot na Madžarskem. (Isto poudarjajo tudi v Romuniji, Srbiji itd.) V starem, gnilem sistemu je vsaka manjšina na Madžarskem imela vsaj formalno svojega človeka v poslanskih klopeh. Danes pa figo. Da o lešnikih niti ne govorimo.

Fr.M.

ODLOČITEV O PREOBLIKOVANJU NOVIH OBČIN IN VOLITVAH SPREJETA

Državni zbor Republike Slovenije je po daljših razpravah in zapletih končno sprejel odločitev glede zakona o lokalni samoupravi in volitvah v lokalne skupnosti.

Po sporazumu strank v parlamentu so poslanci sprejeli kompromisne rešitve. V zakonu je zapisano, da bodo volitve v na novo nastalih občinah izvedene do konca junija. Državni zbor jih mora razpisati do konca aprila, kandidature pa morajo biti vložene dober mesec pred volitvami. Na območjih, kjer se bodo želeli preoblikovati v nove občine med prvimi, bodo morali torej trdo delati, saj bodo

morali se pred volitvami, najkasneje do konca aprila, pripraviti referendum o oblikovanju novih občin.

Zakon vsebuje tudi posebno rešitev za občine, v katerih bodo referendume sicer opravili, zamislili o preoblikovanju pa ne bodo sprejete. Tudi v teh občinah bodo volili konec junija. Aprila, torej pred iztekom mandata sedanjim občinskim skupščinam, pa bodo volili v tistih občinah, kjer se še ne bodo preoblikovali v nove občine.

Pomembno je tudi določilo, da bodo povsod za izvolitev župana neposredne volitve, za izvolitev občinskih svetov pa bosta dve sistema volitev. V

manjših občinah bo večinski sistem volitev, torej izbira med več kandidati.

V večjih občinah pa bodo volitve proporcionalne, tako da bodo volilci izbirali med listami kandidatov, torej strankarskimi listami. Ostalo je tudi določilo, da na območjih, kjer živijo pripadniki italijanske ali madžarske narodne skupnosti oz. Romi, volijo najmanj enega predstavnika teh skupnosti v občinski svet. Tako so se v Sloveniji začele priprave na nove lokalne volitve in preoblikovanje novih občin. Zanimivo in živahno bo.

Geza Bačić

1994 - LETO DRŽINE

Letos cejlo leto, po cej-
lom svejti do svetili držine.
Nej dávnik - 26. decembra
- je biu svetek SVETE
DRŽINE. V evangelijomi
Svetoga Mateja leko šte-
mo, ka je Jezoš sin tesača,
mati njegova se zove Ma-
rija "i bratje nyegovi Jakub

inu Jozses, i Simon i Juda."
(Terplan, 1848, Mt 13,55).
Oča Joužef je biu sarmak.
Gda je z Marijov išo v
Jeružalem v cerkev na
vpelavanje, je gospaudi
Baugi aldiivo "eden par
grlic ali dva mlada go-
lauba" (Lk 2,24). Joužef je
biu z iže Davidove. Gda je
Mariji angeu oznano, ka de
Bouga rodila, sta bila že
zaročena.

V Svetoj pismi je
sedemkrat dojspisano, ka
je Jezoš brate pa sestere
emo. Tau so nej bili pravi

bratke pa sestere, liki bra-
tranci pa sestrične po
prvom i drugi koloni.
Starejše brate Jezoš nej
mogo meti, ar je biu
prvorodjeni sin Device
Marije. Marija je sledik nej
mejla mlajšov z Joužefom,
ka je un rano mrau. Marija
je s svoji sinom Jezušom
živejla pri Joužefovi žlati
kak divica. Jakub, Jožeš,
Simon i Judaš so bili
sinouvi Joužefoga brata
Kleofaša.

"Sto je Krisztusa mati i
zsláta?" - leko štemo v
evangelijomi Svetoga
Marka:

"Prisli szo bratovje i mati
nyegova, i zviina sztožéči
poszlali szo k nyemi
zvajaucsi ga. - I szedelo je
lidsztvo okoli nyega. Erkli
szo pa nyemi: ovo, mati
tvoja i bratovje tvoji vonej,
tebé iscsejo. - I odgouvouro
nyim je govorécsi: sto je
mati moja, ali bratovje mo-
ji? - I okouli gledaucsi po
rédci te okouli nyega
sedécsse ercsé: ovo mati
moja i bratovje moji. - Ar,
ki- koli bode csinio volo
Božo, té je brat moj i
szesztra moja, i mati
moja." (Mk 3, 31-35)

-mkm-

PISMO IZ SOBOTE

MALE RADOSTI

Gda san ške bole mali pa
mladi bio, so me starejši
fčili, ka moran biti zado-
volen z malimi stvarami. Pa
rejsan je tak bilou. Škeo ali
nej škeo, sigdar san z ma-
lin mogo biti zadovolen
zato, ka san nej nigdar kaj
velkoga doubu. Te kak san
z lejtimi rasto pa san si kaj
veksoga želo, san pa dou-
bo v nous, ka san si toga
nej zaslužo pa ka nasploj,
kak že povejdano, človek
mora biti z malin zado-
volen. Gnesden, gda san či-
sta san svoj gospoud, si
dostakrat poven, ka mora
biti človek z malin zado-
volen. S ten se najbolje te
tolažin, gda si kaj nemren
privouščiti, ka pač nešte-
rne stvari preveč koštajo.

Čista merno leko poven,
ka so si tou, ka mora člo-
vek biti z malin zadovolen,
gospoudje, ka majo puno
vsega in gospoudje, ka
kormanj v rokaj držijo,
vözmislili. Tou pa zatou, ka
naj tisti mali človek, šte-
romi je žitek nej že vse za

naprej zagvüšani, tou vze-
me kak velko srečo. Zato
ka, sto je z malin zado-
volen, tisto je srečen človek.
Ne ven pa, zakoj te tej gos-
poudje ne bi malo tej naše
sreče sprobali, ka bi oni
inouk bili z malin tö zado-
volni. Neka takšoga san
nej dolgo nazaj razlago
mojoj tašči Regini, trno
čednoj ženski. Ona je do-
ma naš kormanj, pa na
banki na knigi ma največ
pejnez tö. Nekak tak se je
godijlo.

Kak že povejdano, moja
tašča Regina je trno čedna
ženska. Števanovo nan je
bluzi slo in v našoj rodbini
puno Števanof geste. Ne-
kak smo se pogučali, ka
vsakši nekšen pejnez da,
pa te vkuper za vse naše
Števene nekša darila kii-
pimo. Tak smo napravili,
pejneze zavüpali moji tašči
Regini, trno čedni ženski,
in čakali, ka mo vidli, ka je
namejnila našin stričekon.
Vsakšnomi je kiijpila vijno,
eden par zoklinof in ciga-

retline tistin, steri kadijo.
Doma smo tou lepou notri
zamotali, s pantlikami po-
lepšali in se odpravili
pozdravlat Števene. Vse je
bilou, kak mora biti, mala
darila ali od srca. Dapa,
nekšen vrag mi je nej dau
mejra. Malo san vküp po-
tejtno, vözračuno in ugo-
tovno, ka neka nej vrejdi.

Nešken prajti, ka nas je
moja tašča Regina, trno
čedna ženska, znorila. Ali
gvüšen san, ka je una
svojoga dela pejnez nej
vcuj primeknola. Če bi tou
napravila, bi vsakši naš
Števan doubu dva para
zoklinof. Ali človek mora
biti z malin zadovolen. Pa
četidi moja tašča Regina,
trno čedna ženska, tou tak
pravi tö, ona tak pomalen
vkuper dejvle, ka má te
naidnouk dosta. Zato,
vidite, je ona naš kormanj.
Drujgo leto mo čista san
išo kiipvat dare za naše
Števene.

MIKI

"... POZABA JE PREKLEJTA STVAR."

"V zgodbah, ki nam jih
pripoveduje, nastopajo
preprosti "mali" ljudje iz
njene rodne pokrajine, vse
od krhkega, občutljivega
otročstva, prek mlado-
stnega odraščanja, zoren-
ja in formiranja osebnosti,
do zrelih, ustvarjalnih in vi-
sokih starostnih let, ko se
človek s trpkó vdanostjo
poslavlja od siromaškega
življenja. Osebe, o katerih
pripoveduje, niso nikakršni
junaki, izbrala jih je iz
množice resničnih prepro-
stih ljudi, ki jih je vse enako
prizadevalo siromaštvo,
trdo delo in boj za vsakdan-
ji kruh, samovolja obla-
stnikov, odrinjenost in
zapostavljenost zavoljo
pripadnosti majhni narod-
nostni skupnosti in prebi-
vanje v nepomembnem
zakotju dežele."

Citirane misli so zapi-
sane v spremni besedi zbi-
rke z naslovom Trnova
paut. Pripovesti pa zgodbe
(kak piše v podnaslovu)

Irene Barber je izdala
Zveza Slovencev na Mad-
žarskem.

Skromno knjižico so
predstavili 28. decembra
lani v prostorih Slovenske
zveze. Prireditev je bila
obenem zaključna prire-
ditev slovenskih kulturnih
skupin in društev.

Pred nabito polno dvo-
rano je po pozdravnih be-
sedah predsednika Jožefa
Hirnóka spregovorila sa-
ma avtorica, ki je med dru-
gim govorila o tem, kdo so
bili tisti, ki so jo spodbujali
k pisanju. O vsaki svoji
zgodbi je dodala nekaj za-
nimivih podatkov, nekaj
osebnega, nekaj do- in
preživetega. Ker je v dvo-
rani sedelo precej njenih
vrstnikov, ki so tudi sami
bili priče dogodkom, ki jih
je avtorica opisala v zgo-
dih, je bilo vdušje zelo
pristno, "domače".

Mlajši generaciji se je
zdelo prav gotovo zani-
mivo avtoričino "prpo-

vedavanje" zaradi tega, ker
so za njih časi, o katerih
piše, nekako "zgodovi-
nski".

Avtor spremne besede,
gospod Jože Ternar, je
poudaril predvsem to,
kakšno važno vlogo lahko
zaigra knjiga pri ohranitvi
slovenske zavesti v Porab-
ju ter osvežitvi porabskega
slovenskega narečja.

Kaj je torej največja vre-
dnota skromne knjige? To
je zelo lepo zapisal v svoji
narečni spremni besedi
Milivoj Roš.

"Gvüšan san, ka je Irena
vsega toga nej pisala
zavolo toga, ka bi leko o
njoj gučali, kak o pisatelici.
Ške bole pa san gvüšen, ka
je njeno pisanje gratalo iz
najbole čiste želje po tom,
aj se ne pozabi. Tu se skriv-
lejo tej droubni zakladi, za-
tou, ka pozaba je preklejta
stvar."

Mislím, da se bo s tem
strinjala tudi avtorica.

-MS-

OD SLOVENIJE..

NOVO LETO

V Sloveniji so novo leto dočakali zelo različno. Nekateri ljudje so ostali doma, v družinskem krogu, drugi spet v gostinskih lokalih ali na mestnih trgih. Najbolj veselo je bilo v Ljubljani, kjer je polnoč na prostem pričakalo okoli 10.000 ljudi in si tako ogledalo veliki ognjemet. Mimogrede, božično-novoletna razsvetljava naj bi v Ljubljani stala okoli 8 milijonov tolarjev.

PARLAMENT

Slovenski parlament je lani na 18 sejah sprejel 300 zakonov in drugih aktov. Letos čaka poslance najprej obravnava in sprejem državnega proračuna. Do konca pomladanskega zasedanja morajo ustvariti tudi osnove za novo ureditev državne uprave. V programu dela je tako letos predvidenih enajst rednih in dve izredni seji.

ŽELEZNICE

Slovenske železnice so leto 1993 končale z okoli 930 milijoni tolarjev izgube. V prvih štirih mesecih leta 1993 se je fizični obseg prometa na železnici zmanjšal za 36 odstotkov, v primerjavi z letom 1992, potniški promet pa se je povečal.

CESTE

Na redno vzdrževanje čaka 4718 kilometrov slovenskih magistralnih in regionalnih cest, od tega desetina makadamskih. Zelo slabo je vzdrževanih 450 kilometrov, slabo 480, 500 kilometrov cest pa je potrebnih obnove. Slovenija pa se seveda pripravlja tudi na začetek gradnje avtocest.

SKLAD JOSIPA JURČIČA

Skupščina Nove revije in upravni odbor Društva slovenskih pisateljev sta ustanovila Sklad Josipa Jurčiča za financiranje nagrad in štipendij za novinarje, svobodne publiciste in urednike.

O DELU SLOVENSKEGA DRUŠTVA V BUDIMPEŠTI

Leta 1993 je Slovensko društvo v Budimpešti delalo po načrtu, ki je bil sprejet še predlani decembra. Načrt dela je vseboval program za vsak mesec, izjema sta bila julij in avgust. Cilj našega društva je, da združuje čim več Slovencev, predvsem tiste, ki živijo v Budimpešti in okolici ter so se preselili tja iz Porabja. Naša želja pa je, da se naših prireditev udeležijo tudi Slovenci iz Slovenije, predstavniki slovenskih podjetij v Budimpešti. Ko še društva nismo imeli, smo se srečevali kot prijateljski krog.

Društvo smo ustanovili na začetku oktobra 1990, na predkongresnem zborovanju, kjer smo tudi zbrali delegate za ustanovni občni zbor Zveze Slovencev na Madžarskem. Takrat je bil za predsednika izbran Feri Kranjec, za sekretarko pa Irena Pavlič. Pozneje smo razširili vodstvo tako, da je podpredsednica postala Marija Bajzek-Lukač, člani vodstva so pa Jolanka Čuk-Szatmari, Jožef Karba, Feri Nemet, dr. István Végi.

V preteklih letih smo imeli več zanimivih srečanj ter precej visokih gostov. Tako se je večkrat udeležil naših prireditev veleposlanik R Slovenije gospod Ferenc Hajós, pa tudi prvi sekretar in konzul gospod Mile Butinar. Udeležba je nihala, enkrat nas je bilo več, drugič manj. Budimpešta je velika in naši člani večinoma stanujejo na robu velemešta, zato je udeležba odvisna tudi od vremena, od dela pri vikend hišici itd.

Na srečanju v januarju smo poslušali zanimivo predavanje Marije Bajzek-Lukač z naslovom Slovenci na Madžarskem. Predavanju je seveda sledila razprava. Na tem srečanju so člani društva postavili vprašanje, zakaj v Budimpešti ne vidimo oddaje madžarske televizije Slovenski utrinki. (Ta problem je danes že rešen.) Od-

daje, ki jih nismo videli, smo si ogledali na kasetah, ki smo jih dobili iz Sombotela od regionalnega studia.

Nekateri so predlagali, naj organiziramo tečaj slovenskega knjižnega jezi-

ka. Ta želja se jim je tudi izpolnila, že drugo šolsko leto imamo tečaj za mladino in odrasle. Tečaj pa vodi profesor Mladen Pavičič iz Filozofske fakultete v Ljubljani, ki je sedaj zaposlen v Budimpešti na FF kot lektor slovenskega jezika.

Februarja smo spoznali življenje in delo duhovnika Jožefa Košiča, ki je 36 let živel in delal na Gornjem Seniku. Z njegovim delom nas je seznanila Marija Bajzek-Lukač. Potem nam je predstavila knjigo, ki jo je uredila iz Košičevih del.

Na literarnem večeru meseca marca smo imeli goste iz Slovenije in Porabja. Poredstavili so se nam pisatelj Feri Lainšček, igravec Miki Roš ter režiser Andrej Mlakar. Feri Lainšček nam je pripovedoval o tem, kako je prišel v stik s Porabjem in kako je prišlo do tega, da je napisal scenarij za dokumentarni film o Porabju. Miki Roš je predstavil nekaj Lainščekovih pesmi ter odlomek teksta v narečju. Režiser Andrej Mlakar nam je pripovedoval o filmu, ki so ga že takrat začeli snemati (10. decembra 1993 pa je bila premiera v Monostru).

V aprilu, maju smo gledali slovenske oddaje na videokasetah in smo načrtovali izlet za poletje v Slovenijo, ker je bilo tam

zelo malo naših članov. Pred leti so se naselili in zaposlili v Budimpešti, če so letno dvakrat sli domov v Porabje, v Slovenijo že niso šli, saj iz Porabja še mejnega prehoda nismo imeli proti matični deželi.

piča in ženski kvartet. Le-po je bilo skupaj z domačimi, poslušali smo naše lepe pesmi in se veselili. Vedno je bila želja društva, naj čim več skupin pride k nam iz Porabja in so takrat člani bili zelo srečni.

Za nami je srečanje med prazniki, pred nami pa večer, posvečen Avgustu Pavlu.

Zelo nas je razveselilo in smo bili presenečeni, ko je veleposlanik Republike Slovenije gospod Ferenc Hajós povabil naše društvo na veleposlaništvo, da bi imeli eno izmed srečanj tam. Med letom nas je dvakrat obiskala ekipa televizije Slovenije. Na srečanju smo večkrat razpravljali o manjšinskem zakonu, ki je bil sprejet lanskega poletja. Naše delo materialno podpira Zveza Slovencev na Madžarskem ter sklad za manjšine. Vsaka družina dobiva časopis Porabje, Slovenski kolektar in druge naše izdaje. Vodstvo društva je poskrbelo tudi za časopise iz Slovenije. Dobivali smo dnevnik, revije, sedaj pa dnevnikov več ne dobivamo. Veselimo se pa tednika Družina, Kmečkega glasa, mesečnika Naša žena, Gospodarskega vestnika ter Vestnika iz Murske Sobotice.

Irena Pavlič

Na zaključni prireditvi slovenskih ljubiteljskih skupin je predsednik Zveze Slovencev cestital Veri Gašpar z Gornjega Senika, ki že 40 let poje pri pevskem zboru. Kot je Vera sama povedala, njen soprog ji tu pa tam itak očita, da je poročena z zborom, ne pa z njim. Ker pač poznamo gospoda Gašparja (ki je tudi sam pel pri zboru), smo prepričani, da ni mislil čisto zares.

ZIMSKO PRPUVEJDANJE

Etašuga reda v zimi, gda so dnevi kratki pa je brž kmica, lüstvo je zvekušuga duma. Te cajt je dela malo. Nej trbej vanej na njivi delati pa nej trbej sanau šišiti. Človak dumau pride s službe, nutra nalauži pa si dolaseda pred televizijo, dučas tam sedi, ka si dola ne leže. Pa ranč tak mlajši tū. V soboto pa v nedelo skur cejli cajt pred televizijona sedijo. Gnesden že tau nejga, ka bi lüstvo povesi odlo kak gnauk svejta. Prvin etašuga reda, gda je pavar duma zgutaovo, te je prejk ūšo gnauk k tauma, gnauk k tistoma sausada parpuvejdat. Tak mislim, te se je eštje lüstvo bola brigalo edan z drudjim, kak zdaj. Gda so guščice lōjpalī pa kaulak staula so sejdli, tam vsakši ta-pravo svojo vaselost ali žalost. Drūgi so ga pa puslōjšali. Najlepše zgodbe so mlajši tū čūli od starcov. Te zgodbe so pumalak vōmarlē, zato ka namesto starcov je prišla televizija. Pa tau, ka lüstvo že ne odi edan k drugoma guščice lōjpat, kukarčo pa perdja čejstat. Tau je že drugi svejt. Lüstvo je rado, če delo ma, pa s tistim se briga, kak največ pejnaz leko prslōjši, aj leko nikak žive. Telko brige ma vsikši sam s seuv pa z držinov, ka na sausade pa na drudje že nejma cajta.

Tau mi je zato prišlo na pamat, ka gda sam v Števanovca odo pri Ropošini držini, ranč so guščice lōjpalī.

"Tau je tak," pravita Kari pa njegva žena Anuška. "Gnesden že človak spoj težko žive. Mlejko je drago, krōj je dragi, vse je drago. Mladi že tau pravijo, ka je nej vrejdnō krave držati. Petnajset forintov plačajo nam za mlejko, v bauta pa za štirideset forintov odavajo. Zdaj te kak leko živē taši, steri vse tōjtpiti mora. Srečo, ka mi zato masau, mlejko mamō pa na njivaj tū dosta vse prpauvamo. Pa eštje etak moramo šparati." "Prvin nejsmo etak lōjpalī, kak zdaj," pravijo Anuška. "Davet, daset nas je vtjūprišlo pa gnauk k ednuma, gnauk k drugoma smo šli guščice lōjpat. Istino, ka te več guščic bilau, kak zdaj. Bilau pri nas tū tak, ka petdeset, šestdeset tjl

vōulōjpani guščic smo meli."

Ka ste delali s telši olajom?

"Štje pugače smo pekli z njim. Z olajom smo bejlili mesto žira. Gda nej bijo eštje pusvejt te smo pa svejtli z olajom. Vzeli smo edno tjtico pa tak smo go v olaj djali, ka

aj malo vōstudji z ola. Pa tau ka vōstalo smo vužgali, tak smo svejtli, gda nej bijo petroli. Te so eštje bile guščice, zato ka so bile tikvi. Par gauštji smo meli njivo pa telko smo parpauvali, ka smo kumar dumau zvozili. Zdaj pa sōjča pa divdjačina vse na nikuj deja. Gda smo žito dolapukausili, te smo pa dino (ajdo) nutra pusejali, tak ka njiva nikdar nej bila prazna."

Kak tau, ka zdaj že pavri ne pauvajo dino?

"Zato ka že vrejman nej tašo pa divdjačina bi tū nej njala. Vejš kak dobar kaup smo pekli z dine? Gda dina cvela, te cejla njiva bejla bila. Tak pravijo pu spajsa Sančarom, ka gda dina cvela, nutra so zuskakali v njau, zato ka so mislili, ka je voda.

Etaj v zijma lüstvo spoj dostakrat vtjūpodlo. Najprvin smo kukarčo lōjpalī, potistim guščice pa perdje smo čej-sali. Dučas, ka v cejloj vesi

smo zgutaovali že sprtulejt bila. Te smo eštje mi tū meli gusi pa v vesi v več mejstaj. Dunja smo nadejvali. Bola nika ne drži toplino, kak tista dunja, stera je s perdji nadenjana. Zdaj, če edan den nejga elektrike, kak velka navola je. Prvin pa smo par patrolejki

skom deli. Pa sledkar, gda sam se uženila mi smo tū tadala vertivali kak starištje. Človak te nej mogo parbirati. Zato, ka delo v fabriki nej smo dobili. Sledkar pa, gda vse dola trbelo davati, delati smo mogli, če smo steli ali nej.

Drudjim smo delali, ranč nej sami sebi. Bilau tak, ka slabo je bilau vrejmen pa tōjtpiti smo mogli kromča ali ranč masau, aj dola leko damo. Par mlatidvi edan človak tam stau par mašini pa što, tjelko žaklov smo dobili, nej ka bi je znorili. Tisti cajt brezi volē smo delali, zato ka vedli smo, če več parpauvamo, več nam trbej doladati. Davetdasetoga na srečo težko, dapa nutra sam prišo v kosini fabriko," pravi gazda. "Dapa samo tak, če sam prejdjnoma malo eto pa tau neso. Sprvuga eštje nej tijo bus, te sam z biciklinom odo delat. Ranč tak, kak tiste žene, stere so v židano fabriko odle delat."

"Dja sam furt duma bila," pravi žena. "Mauž v fabriko odo, nikak je duma mogo biti z mlajši, pa dela duma tū bilau s kravami pa na njivi."

Zdaj, gda sta že v penziji, kak se kaj mata?

"Delati zdaj tū trbej. Samo telko, ka zdaj nej trbej na bus lateti pa malo sledkar leko stañemo. V štala tri krave stojijo pa nam dajo zavulē delo. Titi tū nikam ne moramo, zato ka krave ne moramo za seuv gnati. Dapa ovak se spoj dobro mava. Nikdar se ne poznavata tak, ka sva sama, zato ka z nami živē naš sin Joži pa njegva žena Silvija. Pumalak pet mejsacov star baudē naš vnuk, steruga spoj rada mava. Ranč ne vejim, ka bi bilau, če bi sama bila," pravijo Anuška pa predsē dejajo eštje edno prgiško guščice.

Samo zdaj vzevam vpa-met, kak dougo sam bijo tūj, gda na sto puglednam pa vidim, kak doste guščic so že vōulōjpalī tačas, ka smo prpuvejdati. Kak dem dumau si brodim, ka zato v lagvom djeste nika dobro tū. Tej starejši so se navčili nika v tisti lagvi cajtaj, ka mi mladina že ne vejmo: šparati.

K. Holec

... DO MADŽARSKE

PODRAŽITVE

Tudi na začetku leta '94 se bomo morali navaditi na višje cene v trgovinah in pri raznih storitvah. Podražila so se skoraj vsa živila, zdravila za kar 40 %. Za 18-20 % več bomo plačali za poštno storitve, telefon. Podražile so se tudi komunalne storitve, avtobusne ter železniške vozovnice. (Madžarske državne železnice so imele lani 16 milijard forintov izgube.)

NAJBOLJŠA ŠPORTNICA SVETA

Po izbiri italjanskega dnevnika La Gazzetta dello Sport je najboljša športnica sveta madžarska plavalka Krisztina Egerszegi. Prehitela je taki športnici kot sta jamajska tekačica Merlene Ottey ter ameriška olimpijska prva-kinja Gail Devers.

VIŠJE POKOJNINE

Upokojenci na Madžarskem bodo prejeli v januarju za 4 % višje pokojnine. V letu 1994 načrtujejo, da se bodo povišale pokojnine še dvakrat, in sicer v mesecu marcu za 10 % ter v mesecu septembru za 4 %.

ZAHVALA BRALCEM

Vsem, ki ste nam voščili ob praznikih, se najlepše zahvaljujemo. Bili smo zelo veseli vaših čestitk, telefonov in pisem, kajti to dokazuje, da berete naš časopis. Še enkrat hvala lepa!

LILLEHAMMER, NORVEŠKA

... IN POTEM JIH SPET ŠTIRI LETA NE BO

Od 16. zimskih olimpijskih iger minevata še le dve leti. Mednarodni olimpijski komite je namreč sklenil ločiti cikla poletnih in zimskih tekmovanj in na zgodovinskih letnicah je ostal poletni. Sicer pa bodo v prihodnje tudi zimske olimpijske igre zopet vsaka štiri leta.

vancev iz žlahtnih kovin in še in še. Norvežani vedo, da se bo 14 februarjskih dni svet vrtel okrog njih in se na to tudi ustrezno pripravljajo. Okoli 200 tisoč gledalcev bo vsak dan prihajalo na prizorišča tekmovanj s stotinami avtobusov, vlakov, saj se z osebnimi avtomobili ne bo mogoče pripeljati v Lil-

lehammer. Kamor vodijo obnovljene ceste in železnice, ki so jih ravno zaradi olimpijskih iger povezali tudi z mnogimi novimi igre. Kot je dejal Peter Ronningen, podpredsednik organizacijskega komiteja 17. zimskih olimpijskih iger v Lillehammerju skrbi za organizacijo iger skoraj 12 tisoč ljudi, skupaj s policisti, kulturniki in drugimi potrebnimi pa jih je okoli 30 tisoč.

Spomladi bo spet vse po starem

Montažne, lesene hiše in hišice, lokali in garderobe pod šotori in olimpijska vas, ki jo bodo tako kot vse ostale spremljevalne objekte po igrah pospravili ali obnovili, ne bodo "kazile" videza drugega norveškega olimpijskega mesta. In niti eno drevo ne bo manjkalo potem, ko bo prišla pomlad. Skrb za naravo in okolje so Norvežani postavili v ospredje tudi pri pripravi in izvedbi olimpiade, s katere bodo ob koncu v Negano na Japonsko poslali sporočilo, ki ga bodo zaupali 40. vprežnim psom. Organizatorjem 18. zimskih olimpijskih iger pa bodo položili na srce, naj pazijo na naravo, ko bodo pripravljali igre. Sporočilo bo prepotovalo poleg Norveške še Finsko, Rusijo in čez tajgo prispelo v Nagano leta 1995.

lehammer, kamor vodijo obnovljene ceste in železnice, ki so jih ravno zaradi olimpijskih iger povezali tudi z mnogimi novimi

PROGA ZA BOB IN SANKANJE IMA ZAPRT HLADILNI SISTEM, CEVI SO V BETONSKI KONSTRUKCIJI OBDANE ZA NARAVNIM KAMNOM.

mostovi.

Poleg zanimivih tekmovanj se obeta pred in v času iger tudi okoli 350 kulturnih prireditev. Organizatorji pravijo, da bodo letošnje ne samo najbolj ekološke, temveč tudi najbolj kulturne olimpijske

Tudi objekti za tekmovanja so v glavnem leseni, preprosti in atraktivni. Po koncu iger pa jih bodo koristno uporabljali v različne namene, recimo za poletna gledališča, sankaske tekme s pasjimi vpregami in podobno. Ker

NAŠE PESMI (65)

SAM BIU NA VASI

Sam biu na vasi pri svojoj ljubici, na kratek čas na belo postali, sva skupaj spala, sva se ljubila, tako da za povedat' nej bilau.

Na bližnjom hribčki se zvonček oglasi, sinčičoj fari že jutranca zvoni, jaz morem iti, te zapustiti, al' naj me mamica ne vidijo.

Daleč me mam'ca gledajo, srčičnim glasom me k sebi kličejo, jaz ščem stotiti, pred mam'co iti, al' naj me očetu ne zatožijo.

(Gorenji Sinik)
-mkm-

DVORANA ZA HITROSTNO IN UMETNOSTNO DRSANJE V HAMARJU PREDSTAVLJA VIKINSKO LADJO, KI SO JO PREDSTAVNIKI TEGA SEVERNO GERMANSKEGA PLEMENA "POSPPRUVILI" NA KOPNO.

Vseh osem olimpijskih prizorišč kmalu središče

Vse, kar je potrebno za izvedbo največje svetovne zimske športne prireditve, so morali tokrat pripraviti dokaj hitro, saj sta od iger v francoskem Albertvillu pretekli le dve leti. To pa še ne pomeni, da so tekmovališča in vse ostalo Norvežani začeli graditi še le predlani. Še prej pa so seveda začeli zbirati denar. Kar sedem milijonov kron bodo morali zagotoviti za izvedbo olimpiade. Kot so povedali, jim bo to tudi uspelo. Akcije za zbiranje omenjene vsote so bile in so številne in raznovrstne. Če ne omenjamo denarja iz proračuna, skladov in podobnih institucij, so zanimive domisljice - prodaja olimpijskih majic, ki bo tekla tisoč dni, pa zanimivih in domiselnih spominkov, med katerimi smo našli tudi "olimpijsko medaljo" (seveda samo spominski ponaredek brez oznak) in olimpijskih ko-

se bila že v času našega obiska v olimpijskem Lillehammerju in seveda tudi drugod v Skandinaviji tako imenovana polarna noč, je tudi nekaj tekmovališč ali vsaj del le-teh opremljenih z razsvetljavo in tako bodo "kratek" dan (svetlo je namreč le kake 4 ure na dan) lahko podaljšali. Sicer pa eno od "večjih" skrbi za naravo predstavlja Jamska dvorana, ki so jo zgradili 120 metrov pod hribom v Gjøvikju, ki je ostal, kakršen je bil, čeprav

se bodo v njegovem "trebuhu" bili morebiti tudi ostri hokejski boji. Tudi druge dvorane, proge in prizorišča sploh so zanimiva in če drugače ne, jih bomo lahko videli po televiziji. Toda, verjemite, veliko lepše jih je tudi doživeti, pa čeprav na njih še ni bilo olimpijcev. Tudi Norvežani, gostitelji, so več kot prijetni ljudje.

Lidija Kosi

KOT V PRAVLJICI! LESENE HIŠKE, OB KATERIH NE MANJKAJO NITI PTIČJE KRMILNICE, SO TAKO KOT SVE OKROG NJIH POKRITE Z BELO ODEJO... IN SPOMLADI NE BO V TEJ IDILNIČNI POKRAJINI MANJKALO NITI ENO DREVO.

KA JE TAU?

KAK SE ZOVÉ

na Gorenjon Siniki

na Dolenjon Siniki

v Ritkarovci

na Verici

v Števanovci

v Andovci

v Slovenskoj vesi

v Sakalavci

Kak so nicali:

BERTA GOLOB:

OBLAKI SNEŽAKI

"Dovolj odlašanja!" so rekli zimski oblaki. "Otroci so nestrpni. Miklavž in dedek Mraz sta jim prinesla sanke in smuči. Napnimo vse sile, da bo snežilo."

"Ne ljubi se nam še snežiti," so zagodrnjali lenuhi. "Sploh so pa snega veselijo samo otroci."

"Ja kaj pa, ali oni niso naši prijatelji?" so vzrojili tisti oblaki, ki bi radi snežili.

Nekako so se vsi skupaj sporazumeli, posebno ker je mojster vremenologije s TV zanesljivo napovedal sneg.

"Tega učenega moža ne smemo

razočarati." Tako so rekli in se začeli čohati in praskati in zgečkati. Kmalu so od njih pršele snežinke prelepih oblik. Sprva so bile še redke, nato pa so se tako zgostile in so bile tako prijetno mrzle in mehke, da so otroci noreli od veselja.

"Pa se res splača snežiti," so zadovoljno brundali oblaki snežaki. In so kar preslišali, kako je dedek Anton globoko vzdihnil: "Kaj bo, kaj bo! Sneg in mraz in zima. To ni za moje stare kosti."

KA SAM DELO V POČITNICAH?

Za mé je najlepši mesec december. Zatok je dober, ka dva kedna leko počivamo, se sankamo, svinjé masarimo, božične svetke pozdravimo in staro léto taspredovimo.

Kumaj se čakó, aj se dokonča šaula. Prišo je tisti den. Torbo sam v kaut postavó pa sam ji dobro počivanje želó. Prvi den v počitnicaj sam gorstano, zaj-trk sam zo, naravno sam se pa úšo k padaši, sausedi. Šla sva se vozit s sanami. Samo sam telko domau prišo, ka

sam se nadjo pa prejk raz-meto v drugi gvant. Par gnevov smo se sankali. Na žalost se je snegj taraztopiu. Dapa zatok je nej bila takša vólka navola. Mi smo se tak pripravljali svinjé masarit. Na drugi den smo masarili. Cejli den sam dosta delo.

Eden den mi je oča pravo, ka va zazrankoma šla po kri-span. Pau gneva sva ojdla, ka sva ednoga lejpoga najšla. Prišla je sveta nauč. Večer smo krispan gorokinčali. Na svetkaj sam drugo nej delo,

djo pa pijo.

Svetki so minauli, mi smo se pa vozili s sanami, zatok ka je velki snegj spadno.

Prišlo je staro léto, cejli den sam televizijo gledó. Nauvo léto sam tó pozdravo.

Počitnice so brž minole.

**Tomaž Fartek, 5. razred
OŠ Gornji Senik**

(Ta spis sem napisal s pomočjo svoje mame, Gizele Fartek.)

BOŽIČNO DARILO

Škoda, da so minili božični prazniki, ki so nam prinesli mnogo veselja. Poleg daril smo "dobili" še sneg, tako smo se lahko tudi veselili čudovito lepe pokrajine.

Težko sem čakala sveto noč. S sestro Brigito sva lepo okrasili božično jelko tudi z okraski, katere sem sama pripravila. Potem je vsak družinski član postavil svoje lepo zavite pakete pod jelko, v njih so se skrivala različna darila. Največ sem dobila jaz. Od sestre knjigo, od mamice pisan pulover, hlače, banane, oranže, od očeta pa pero in sladkarije. Jaz sem obdarila vsakega s čokolado.

Po mojem je dobro biti najmlajši v družini. Vsi smo se veselili daril ter bili srečni, da smo lahko skupaj.

Anastazija Bajzek

Dan po božiču je zapadel prevelik sneg. Otroci smo bili veseli, ker smo se lahko kepali in sankali.

Največje veselje nas je doletelo na sveti večer, ko smo v sobi zagledali božično drevo. Pod drevosom so bile razne igračke.

Največ daril je dobil mali brat Peter, ker je on najmlajši. Sestra Silvija je dobila pulover in krilo. Zame je bila pripravljena video-igrice in ena muca. Vsi smo se veselili.

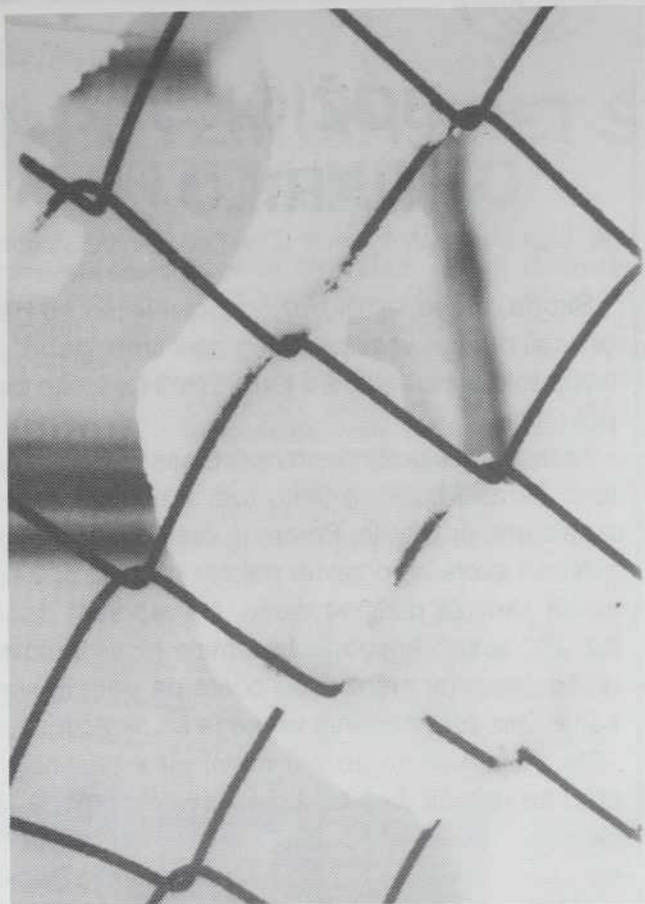
Naslednji dan sem postal žalosten, ker se je zgodila "nesreča". Hotel sem namreč poiskusi igračko, ko je stopil oče nepričakovano v sobo. Ker sem bil presenečen in sem bil tudi neroden, mi je igračka padla na tla in se razbila. Mama je videla mojo žalost, zato mi je naskrivaj kupila lep traktorček. Tako me je potolažila. Hvala staršem za vse.

Tomaž Fartek

Pod božičnim drevosom me je čakalo lepo in bogato darilo. Dobil sem barvno televizijo v otroško sobo in satelitsko anteno - ali kot mi rečemo "lavor". Zraven pa še škornje, pulover, pomaranče in denar. Zdaj so se moje želje izpolnile. Od veselja sem ves večer skakal okrog staršev in sem jim delil poljubčke.

V počitnicah me nič ni zanimalo, ne sneg, ne sanke, samo televizijske oddaje. Mislim, da moji starši pričakujejo, da se bom potem boljše učil in lepše obnašal.

Šandor Bajzek

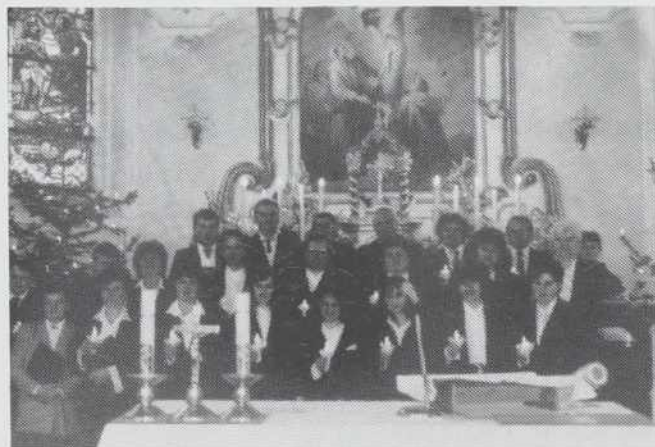
BOŽIČNI KONCERT

Lani decembra, da se je prebližavo božič, gorenjsijski pevski zbor je znovič pripravljeni biu na božični koncert. Slovenska Zveza je v štiri vesi organizirala koncert: v Sakalavci, na Dolenjom Seniki (zdaj oprvin), v Slovenski vesi pa na Gorenjom Seniki. Tak Zveza kak pevci bi radi šli v Števanovce tū, žau, tam se nam je nej pršikalo koncert naprajti, kakoli smo ga pri cajti organizirali. Za toga volo ne moremo kriviti nikoganej zatok, ka nam je cajt nej vōprišo. Vūpajmo se, ka k leti - če mo živeli, v Števanovca tū leko pridemo.

Naš božični koncert je lani eške lepši biu, kak predlani. Tomi je pa zrok tau, ka smo se pri cajti začnili pripravlati, etak smo mogoči bili se vse več in lepše pesmi navčiti. Pevci ranč tak kak zborovodja Marija Trifus, smo z veseljom začnili 19. decembra koncert v Sakalavci po meši v kapeli. Kapela je puna ostanila, gda smo začnili končet. Tū nas je gorzela televizija tū iz Sombotela. Gda je koncert držo, pevci smo nej smeli na lūdi pogledniti zatok, ka so se dosti skončili. Tak mislimo, ka smo njim nika lejpoga, mernoga prinesli na božič, na nauvo leto. Po koncerti je župan Jožef Fasching zavalilo

naš trūd in ka smo nikak nej čakali, tak nas je pogostiu, kak če bi kakšo gostūvanje bilau. Lepau zavalimo Sakalauvcānom.

Na Dolenjom Seniki smo se znovič s cejloga srca pripravili, da bi kak najlepše leko svojo poslanstvo (kūldetés)

obredili. Kak v Sakalavci, tak na Dolenjom Seniki je cirkev puna bila. Vejmo, da v tauj vesi Nemci tū živejo. Ranč zatok je pa trnok lepau bilau, ka smo pred koncertom v nemškon geziki vidli pa čūli pastirsko igro, ka so naprej dali dolenjsijski mlajši. Na koncerti so tūj skonznata oči ranč tak svedočile čustvo lūstva, kak v Sakalavci. Na konci se je pa v imenu cerkvene kotrige zavalilo Štefan Sukič, ki je zbori sploj lepau gučo slovenski. Na Dolenjom Seniki

so pa po tisti dnevaj eške dugo gučnali od koncerta, povedli so, steri ga je nej vido pa čūjo, velko zgūbo ma. Mislim, tau leko nam vsem dobro spadne od takše vesi, gde so nej vsi Slovenci.

V Slovenskoj vesi so nas z velko lūbeznostjov čakali tisti,

sprajle."

Gda smo se od kapele genili, ženske so nam z rokami prtila. Mislim, lepšo valo ne moremo čakati.

26. december. Že pred podnevom je začno sneg tiyti, dapa nej za šalo. Podne je sneg furt vekši gartūvo, gda pa tarbelo je z dauma titi, te pa do kolen. Te den v pau tretjoj vōri smo organizirali na Gorenjom Seniki božični koncert. Na koncert smo čakali moški kvartet iz Martinja tū. Za snega volo so nej mogli priti. Ali mi pevci smo edno znali. Mi mo tam. Sneg je nej enjo. Autobus je kumaj išo, dapa čūda, Jože Hirnōka auto je tū prišo, prpelo pevce. Gda je pau tri bila vōra, kakoli je sneg do kolen biu, noso ga je vōter, pevci smo že v cirkvi stali. Z nami vred dosta pa dosta verni lūdi, če rejšan gnauk menja, kak če bi dober cajt biu. Cerkveni pevski zbor je že tū na kuroša biu.

Koncert smo naprajli, po mojom je ranč zatok lejpi biu, ka je nej vse naletja šlau. Gda smo končali, nam je zavalilo našo petje župan Gorenjoga Senika Martin Ropoš. Pravo je, da so lūdje čūdovito edno vōro doživeli in je sploj strašno, da je vrejmen dostim nej dopūstila čūti pa videti koncert. Proso je, aj bi zbori

ponovili v nauvoj leti te koncert na Gorenjom Seniki. Od zbora je pa povedo, da je tau nej samo petje bilau, liki več. Pokazo je zbor, ka s srca dela. Tau svedoči, ka so člani od Verice do Sakalauvec tūj, nišče nej doma austo, če rejšan ne vej, kak pride domau.

Vera Gašpar je zavalila Slovenskoj zvezi za vse ceringe, za organiziranje pa pomoč. Tej spomini nam v tauj nauvoj leti tū dajo mauč za delo.

I. Barber

PORABJE

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtak

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič
Naslov uredništva: H-9970
Monošter, Deak Ferenc ut 17.,
p. p. 77, tel.: 94/380-767

Tisk:
SOLIDARNOST
Arhitekta Novaka 4,
69000 Murska Sobota
Slovenija

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-715/93 mb z dne 3.11.1993 se časopis PORABJE uvršča med proizvode, od katerih se plačuje davek od prometa proizvodov po 13. točki tarife 3 zakona o prometnem davku (Ur. list RS, št. 4/92).